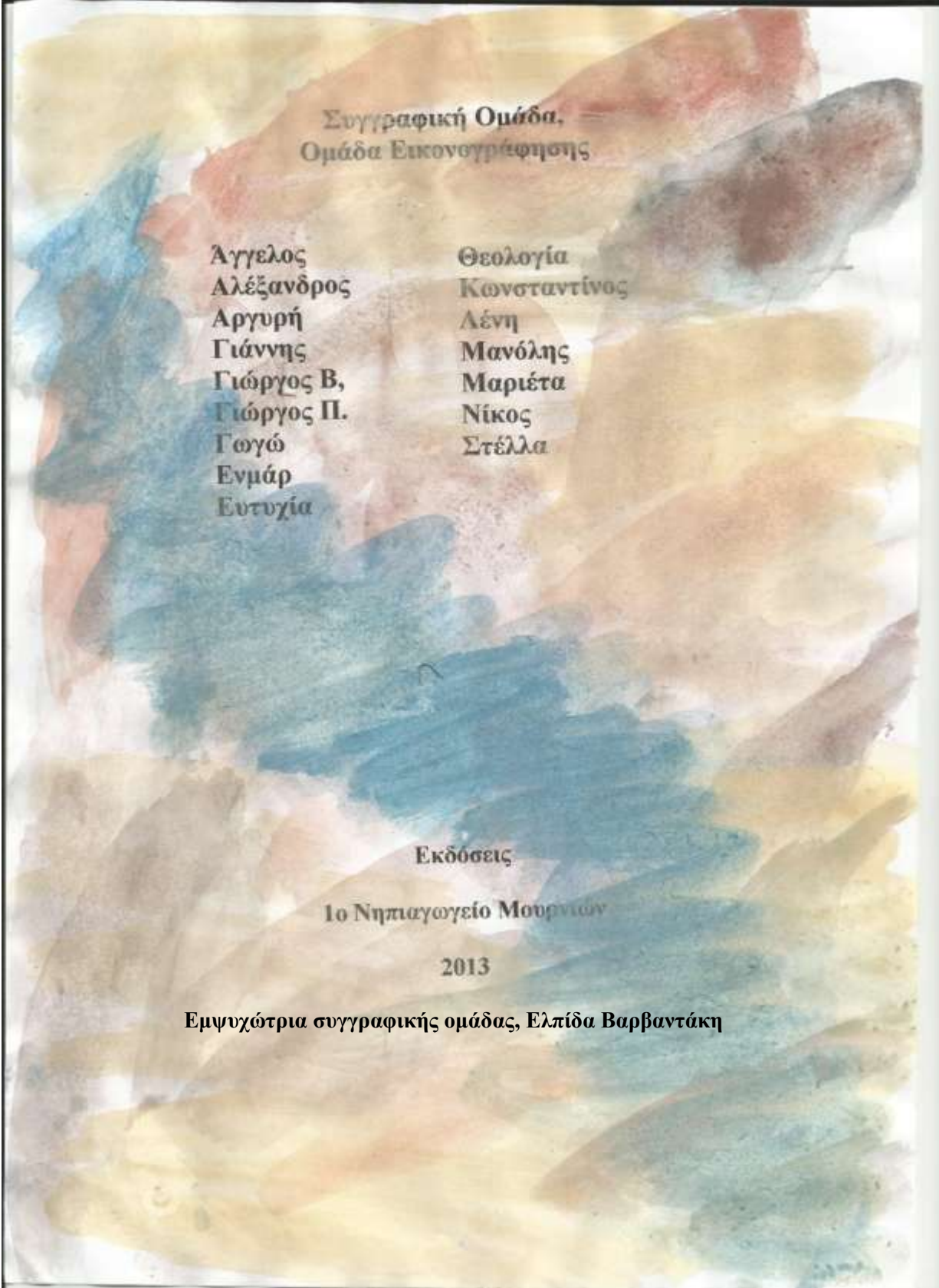


**Συγγραφική ομάδα
1ου Νηπιαγωγείου Μουρνιών**

**Ο Τηλέμαχος
και ο δράκος που
έγινε βράχος**

**Χανιά
2013**





Συγγραφική Ομάδα,
Ομάδα Εικονογράφησης

Άγγελος
Αλέξανδρος
Αργυρή
Γιάννης
Γιώργος Β,
Γιώργος Π.
Γωγώ
Ενμάρ
Ευτυχία

Θεολογία
Κωνσταντίνος
Λένη
Μανόλης
Μαριέτα
Νίκος
Στέλλα

Εκδόσεις

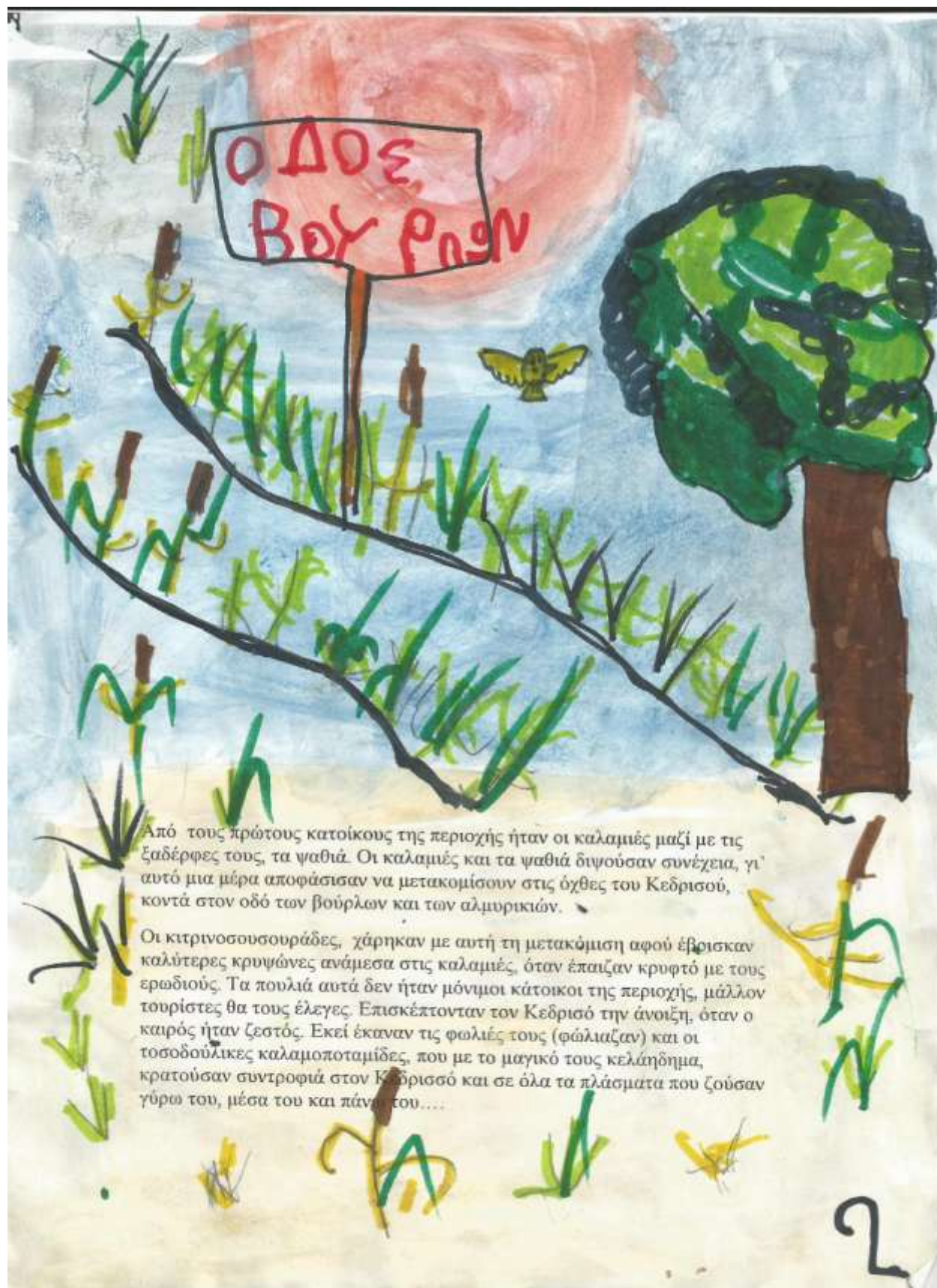
1ο Νηπιαγωγείο Μουρνιων

2013

Εμψυχώτρια συγγραφικής ομάδας, Ελπίδα Βαρβαντάκη

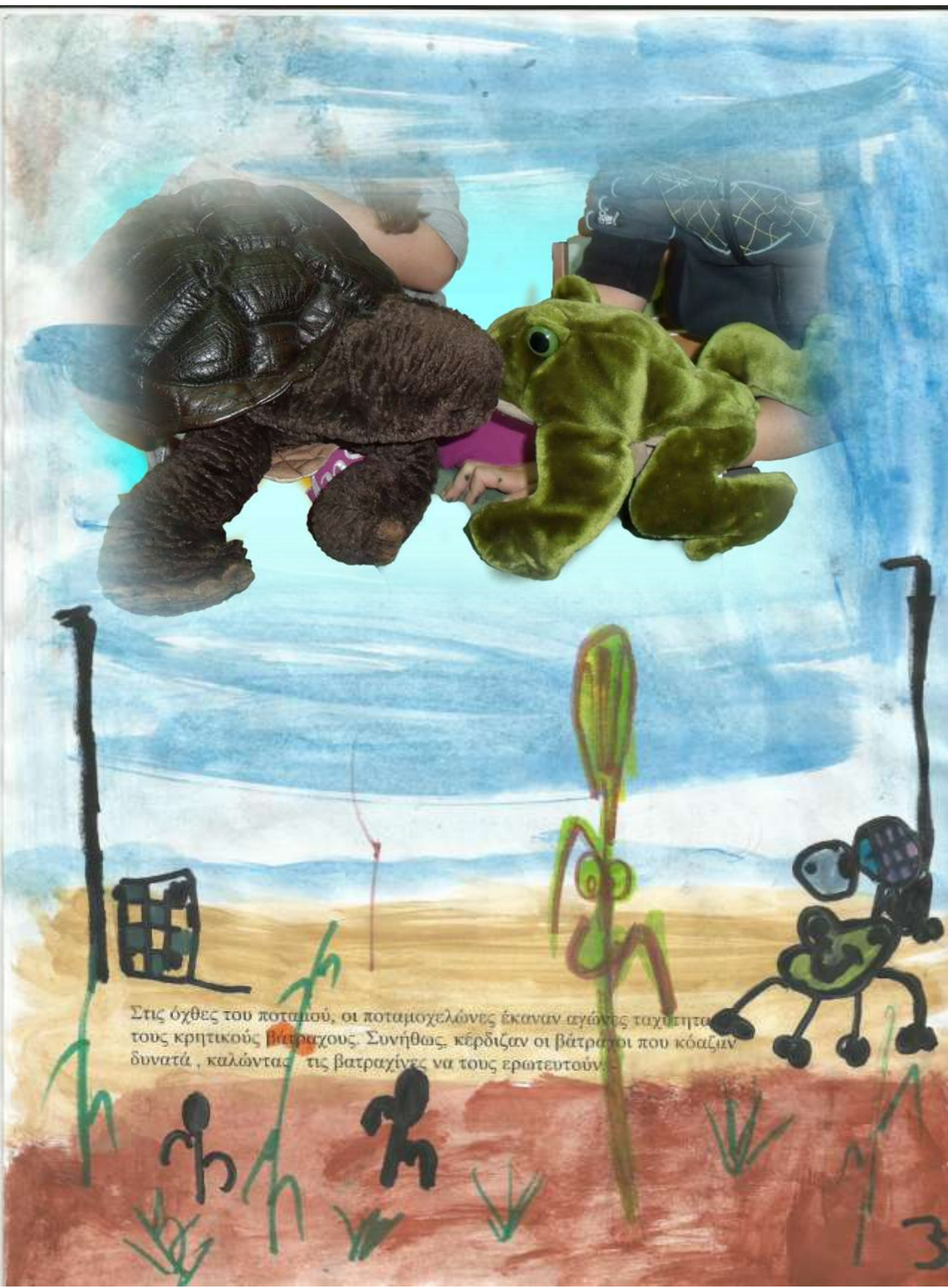
Μια φορά και δύο βατράγια, μέσα σε ένα δάσος κυλούσε ένας όμορφος ποταμός με όμορφα νερά, ο Κεδρισός. Τα νερά του ξεκινούσαν το ταξίδι τους εδώ και πολλά χρόνια από τα ψηλά βουνά των Χανίων και σαν φίδι, περνούσαν από το Βερέκινθο και χύνονταν στη θάλασσα του βορρά. Κοντά του ζούσαν πολλά ζώα και φυτά και λίγο πιο πέρα ήταν ένα μικρό χωριό με λίγους ανθρώπους.



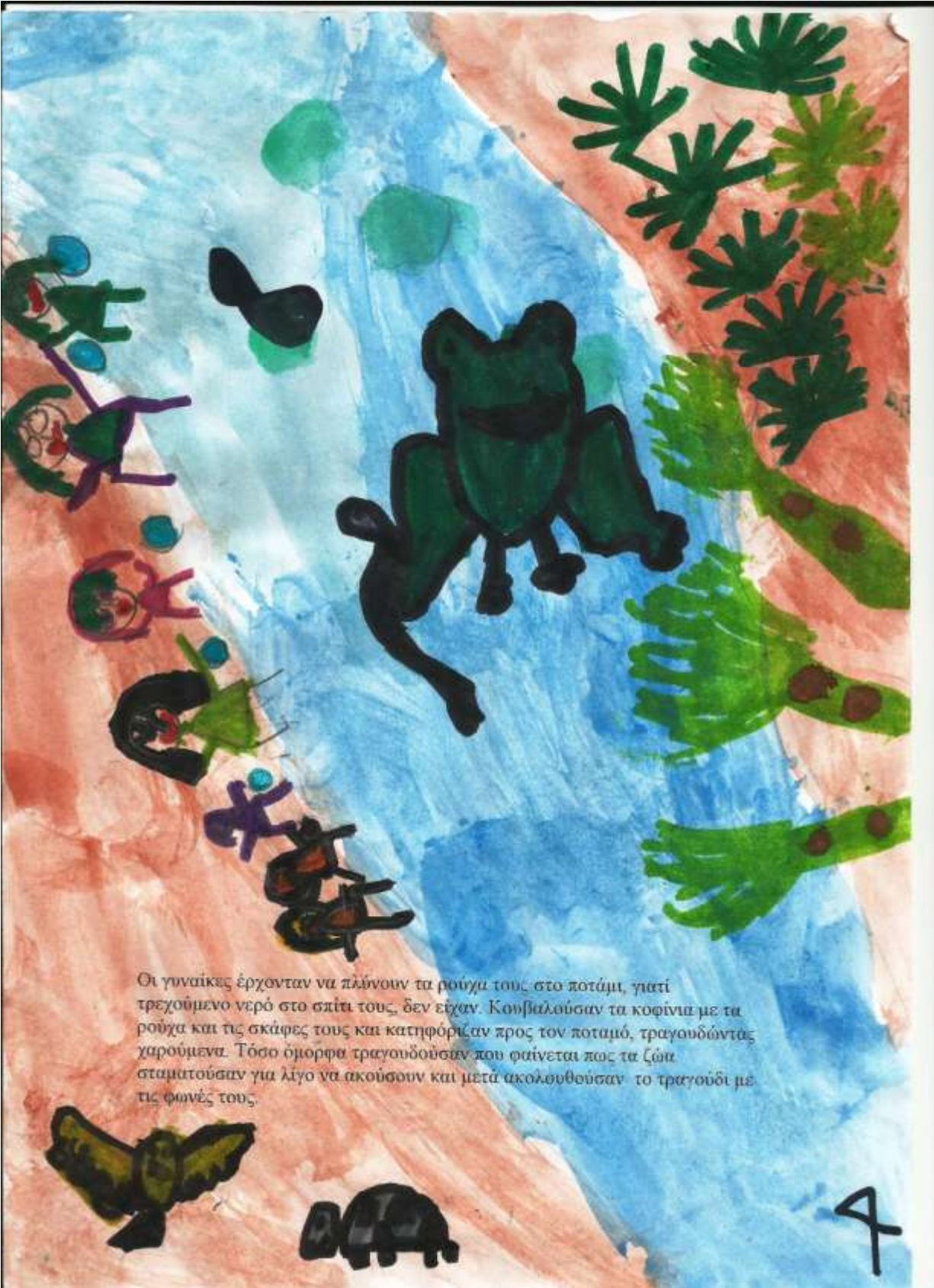


Από τους πρώτους κατοίκους της περιοχής ήταν οι καλαμιές μαζί με τις ξαδέρφες τους, τα ψαθιά. Οι καλαμιές και τα ψαθιά διγούσαν συνέχεια, γι' αυτό μια μέρα αποφάσισαν να μετακομίσουν στις όχθες του Κεδρισού, κοντά στον οδό των βούρλων και των αλμυρικών.

Οι κιτρινοσουσουράδες, χάρηκαν με αυτή τη μετακόμιση αφού έβρισκαν καλύτερες κρυψάνες ανάμεσα στις καλαμιές, όταν έπαιζαν κρυφτό με τους ερωδιούς. Τα πουλιά αυτά δεν ήταν μόνιμοι κάτοικοι της περιοχής, μάλλον τουρίστες θα τους έλεγες. Επισκέπτονταν τον Κεδρισό την άνοιξη, όταν ο καιρός ήταν ζεστός. Εκεί έκαναν τις φωλιές τους (φάλιαζαν) και οι τοσοδούλικες καλαμοποταμίδες, που με το μαγικό τους κελήδημα, κρατούσαν συντροφιά στον Κεδρισό και σε όλα τα πλάσματα που ζούσαν γύρω του, μέσα του και πάνω του....



Στις όχθες του ποταμού, οι ποταμογελάδες έκαναν αγώνες ταχύτητας με τους κρητικούς βιαραχούς. Συνήθως, κέρδιζαν οι βιάραχοι που κόαζιν δυνατά, καλώντας τις βατραχίνες να τους ερωτευτούν.

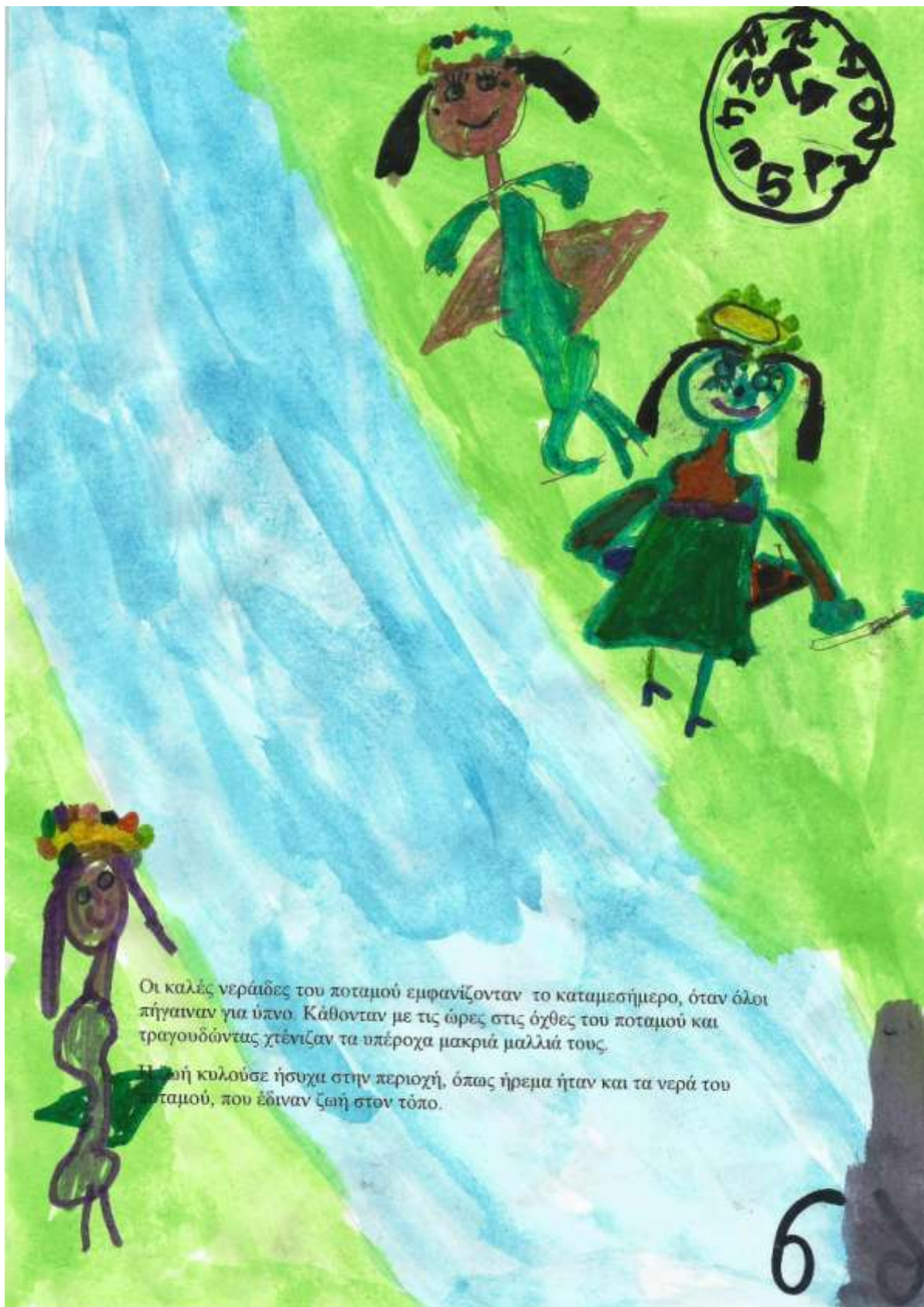


Οι γυναίκες έρχονταν να πλύνουν τα ρούχα τους στο ποτάμι, γιατί
τρεχούμενο νερό στο σπίτι τους, δεν είχαν. Κοιβαλούσαν τα κοφίνια με τα
ρούχα και τις σκάφες τους και κατηφόριζαν προς τον ποταμό, τραγουδώντας
χαρούμενα. Τόσο όμορφα τραγουδούσαν που φαίνεται πως τα ζώα
σταματούσαν για λίγο να ακούσουν και μετά ακολουθούσαν το τραγούδι με
τις φωνές τους.



Και τα παιδιά του χωριού κατέβαιναν στις όχθες του ποταμού. Για παιχνίδι, όταν δεν είχαν διάβασμα. Τι όμορφα που περνούσαν! Τσαλαβουτούσαν στο νερό, γάρευαν, έβρεχαν ο ένας τον άλλον, έκαναν αγώνες με χάρτινα καραβάκια! Παρατηρούσαν τους κύκλους που δημιουργούσε στο νερό, το πέταγμα μια πέτρας, έπαιζαν κρυφτό και κυνηγητό.

Επισκέπτονταν όμως το ποτάμι και με το δάσκαλο, τον Τηλέμαχο, ένα καλό, ευγενικό και όμορφο παλικάρι. Όλοι στο χωριό αγαπούσαν τον Τηλέμαχο, για την καλή του την καρδιά και για τις γνώσεις του. Πάντα τον συμβουλευόνταν όταν είχαν κάποιο πρόβλημα.

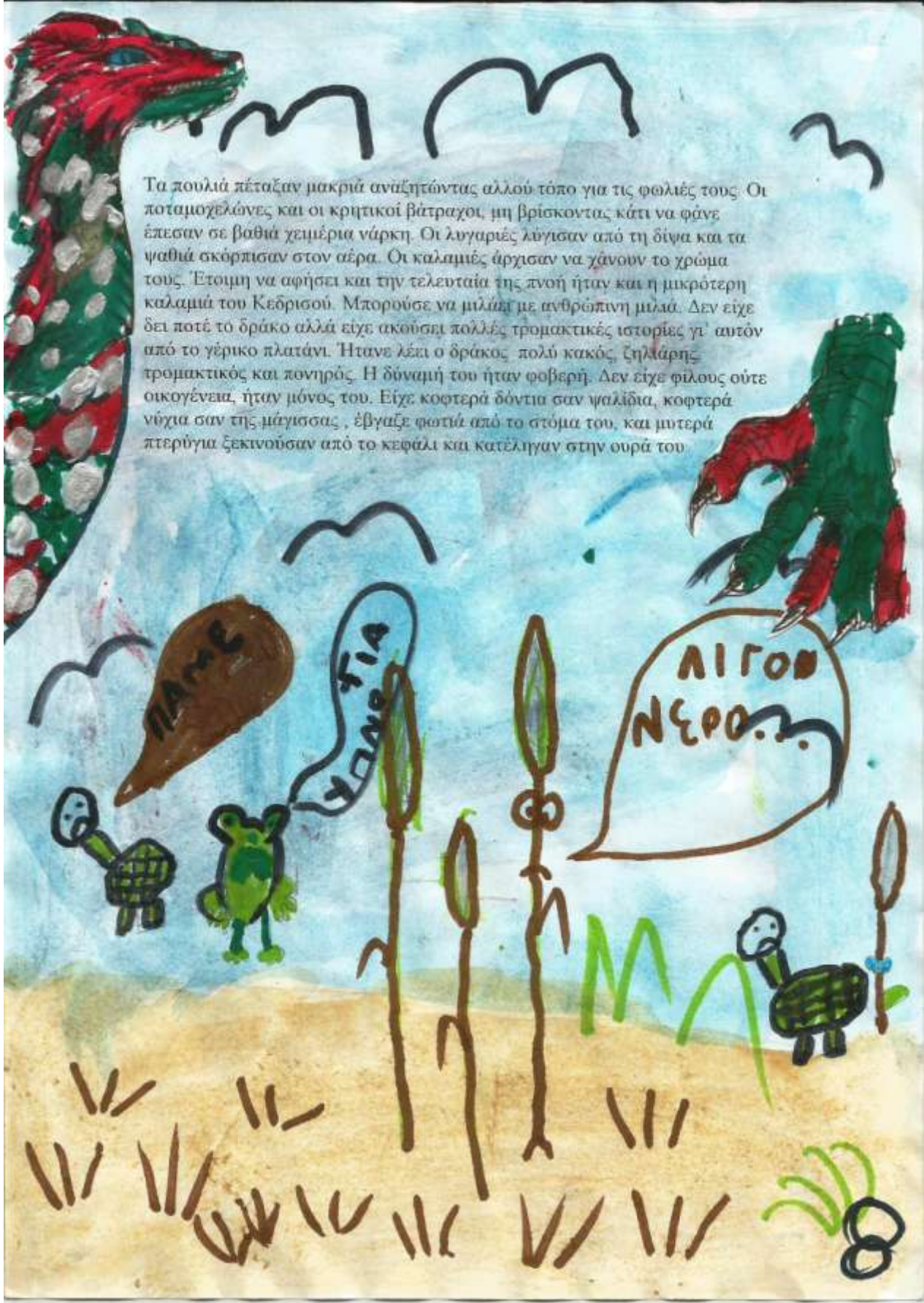


Οι καλές νεράιδες του ποταμού εμφανίζονταν το καταμεσήμερο, όταν όλοι πήγαιναν για ύπνο. Κάθονταν με τις ώρες στις όχθες του ποταμού και τραγουδώντας χτένιζαν τα υπέροχα μακριά μαλλιά τους.

Η ζωή κυλούσε ήσυχια στην περιοχή, όπως ήρεμα ήταν και τα νερά του ποταμού, που έδιναν ζωή στον τόπο.

Όμως μια μέρα, ένας άγριος δράκος έφτασε στις όχθες του ποταμού. Ο δράκος φυλάκισε το νερό του ποταμού κοντά στη σπηλιά του, πάνω στα ψηλά βουνά. Ήθελε να το πίνει μόνο αυτός και δεν του άρεσε να το μοιράζεται με κανέναν άλλο. Από κείνη τη στιγμή όλα άλλαξαν.





Τα πουλιά πέταξαν μακριά αναζητώντας αλλού τόπο για τις φωλιές τους. Οι ποταμοχελώνες και οι κρητικοί βάτραχοι, μη βρίσκοντας κάτι να φάνε έπεσαν σε βαθιά χειμέρια νάρκη. Οι λυγαριές λύγισαν από τη δίψα και τα ψαθιά σκόρπισαν στον αέρα. Οι καλάμιές άρχισαν να χάνουν το χρώμα τους. Έτοιμη να αφήσει και την τελευταία της πνοή ήταν και η μικρότερη καλάμι του Κεδρισού. Μπορούσε να μιλάει με ανθρώπινη μιλά. Δεν είχε δει ποτέ το δράκο αλλά είχε ακούσει πολλές τρομακτικές ιστορίες γι' αυτόν από το γέρικο πλατάνι. Ήταν λέει ο δράκος πολύ κακός, ζηλιάρης, τρομακτικός και πονηρός. Η δύναμή του ήταν φοβερή. Δεν είχε φίλους ούτε οικογένεια, ήταν μόνος του. Είχε κοφτερά δόντια σαν ψαλίδια, κοφτερά νόχια σαν της μάγισσας, έβγαζε φωτιά από το στόμα του, και μυτερά πτερύγια ξεκινούσαν από το κεφάλι και κατέληγαν στην ουρά του.



Ήταν μεγάλος τεράστιος. Μπορούσε να πετάει και όταν το έκανε, μια απέραντη μαύρη ομίχλη σκέπαζε τον Κεδρισό. Είχε γαλάζια μάτια που έμοιαζαν με άγρια κύματα. Είχε και μια μαγική ικανότητα: άλλαζε χρώματα και γινόταν σχεδόν αόρατος όταν κυνηγούσε την τροφή του.

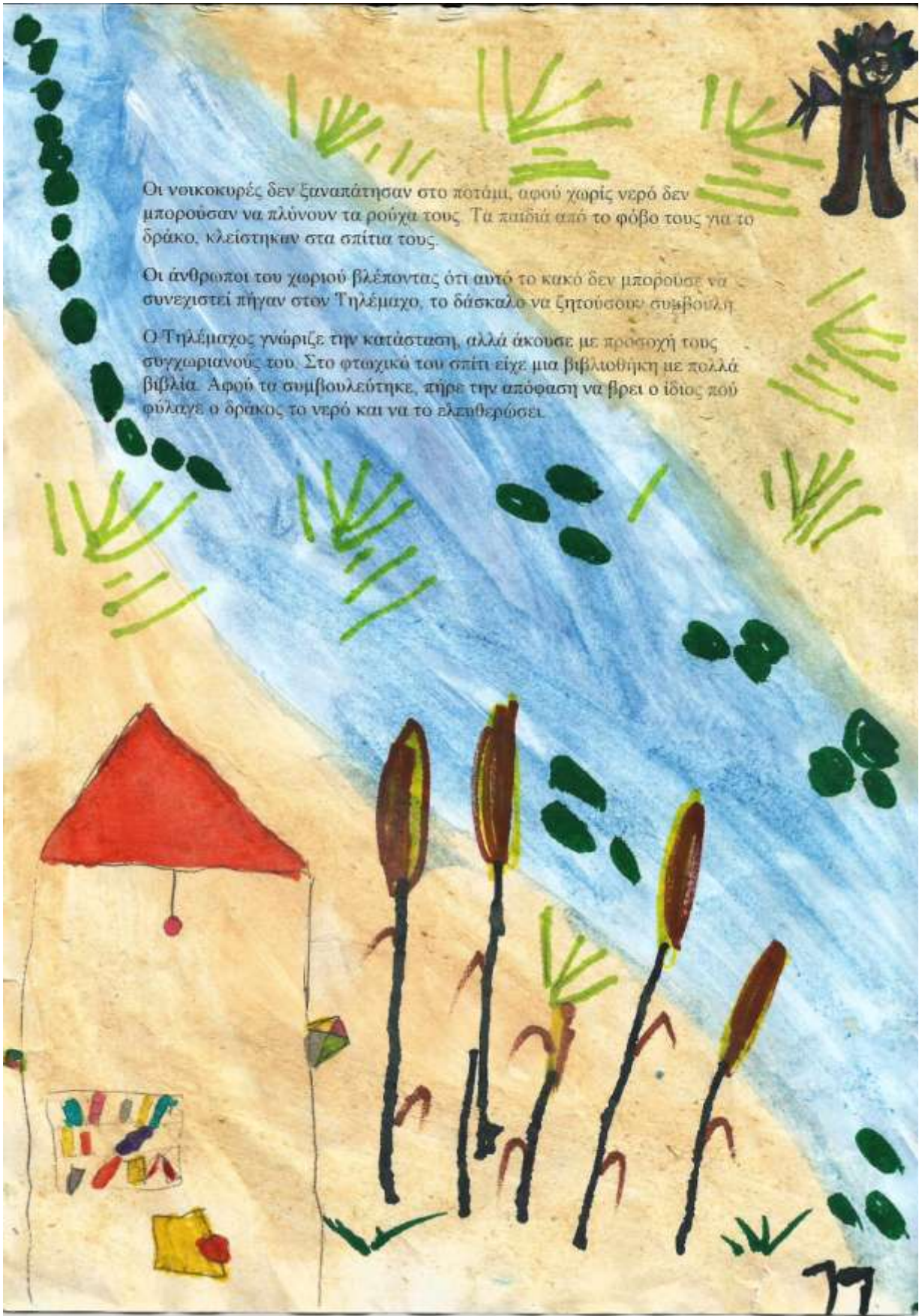
Το δέρμα του γινόταν πορτοκαλοκίτρινο, όταν έτρεχε ανάμεσα στα λουλουδιά, και τις ιπτόκριες, μπλε, όταν πλησίαζε στο νερό και καφέ, όταν κυνηγούσε τα ζώα του δάσους. Γινόταν πράσινο, την άνοιξη για να κρύβεται στα χορτάρια, μαύρος τη νύχτα και κόκκινος, όταν έτρεχε στα





λιβάδια με τις παπαρούνες. Κίτρινο γινόταν το δέρμα του το φθινόπωρο για να κρύβεται στα ξερά φύλλα, και το καλοκαίρι για να κρύβεται στην άμμο.

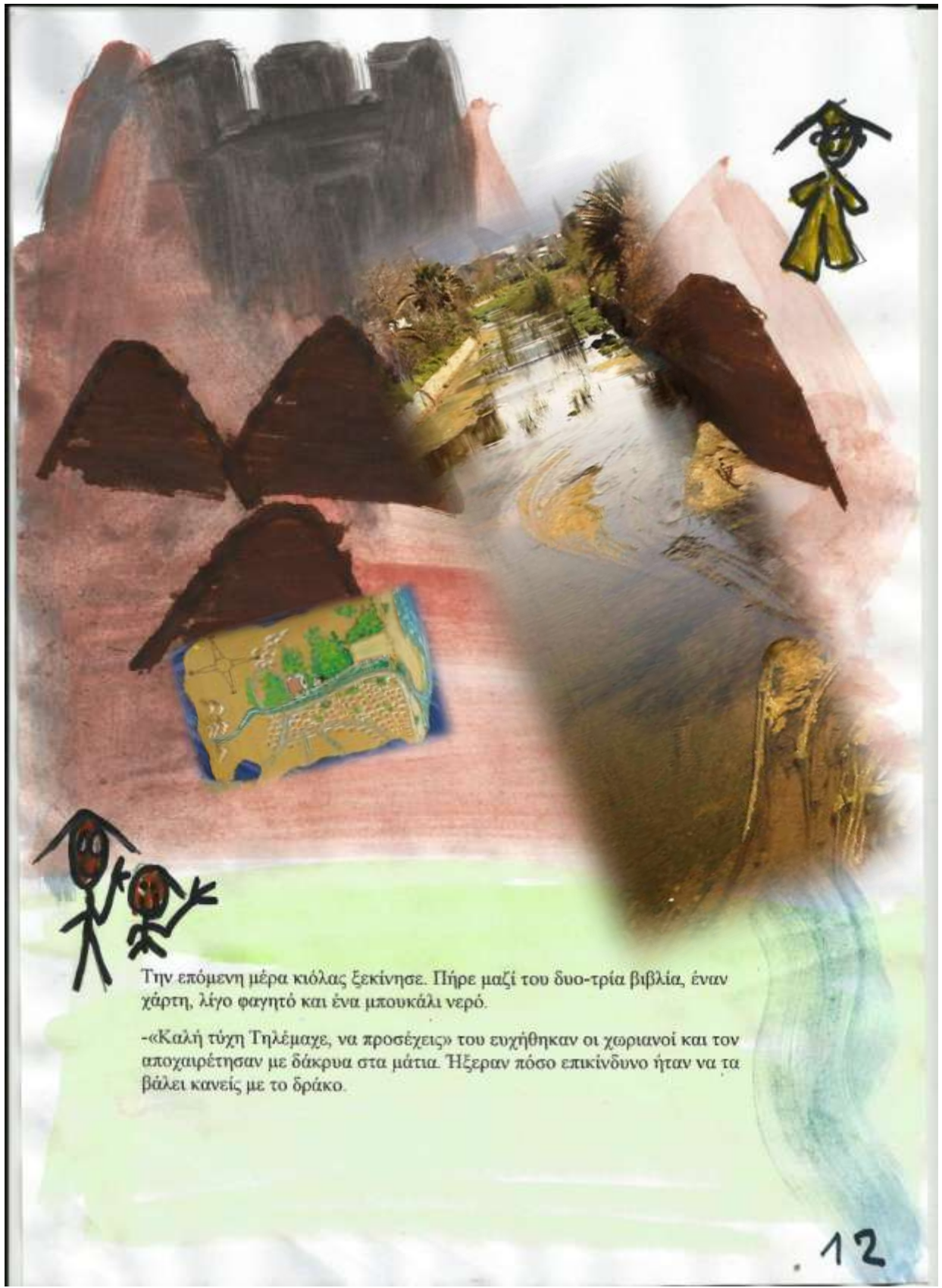
Είχε όμως και μια αδυναμία: την άνοιξη, όταν άνηζαν τα λουλούδια, τον έπιαναν αλλεργίες. Όταν φταρνιζόταν γινόταν φούζια για τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Τότε μπορούσε κανείς να τον δει όπου κι αν κρυβόταν. Τι να το κάνεις όμως; Ποιος θα μπορούσε να τα βάλει μαζί του; Όλοι απομακρύνθηκαν από το ποτάμι και το άφησαν να πεθαίνει μόνο του...



Οι νοικοκυρές δεν ξαναπάτησαν στο ποτάμι, αφού χωρίς νερό δεν μπορούσαν να πλύνουν τα ρούχα τους. Τα παιδιά από το φόβο τους για το δράκο, κλείστηκαν στα σίτια τους.

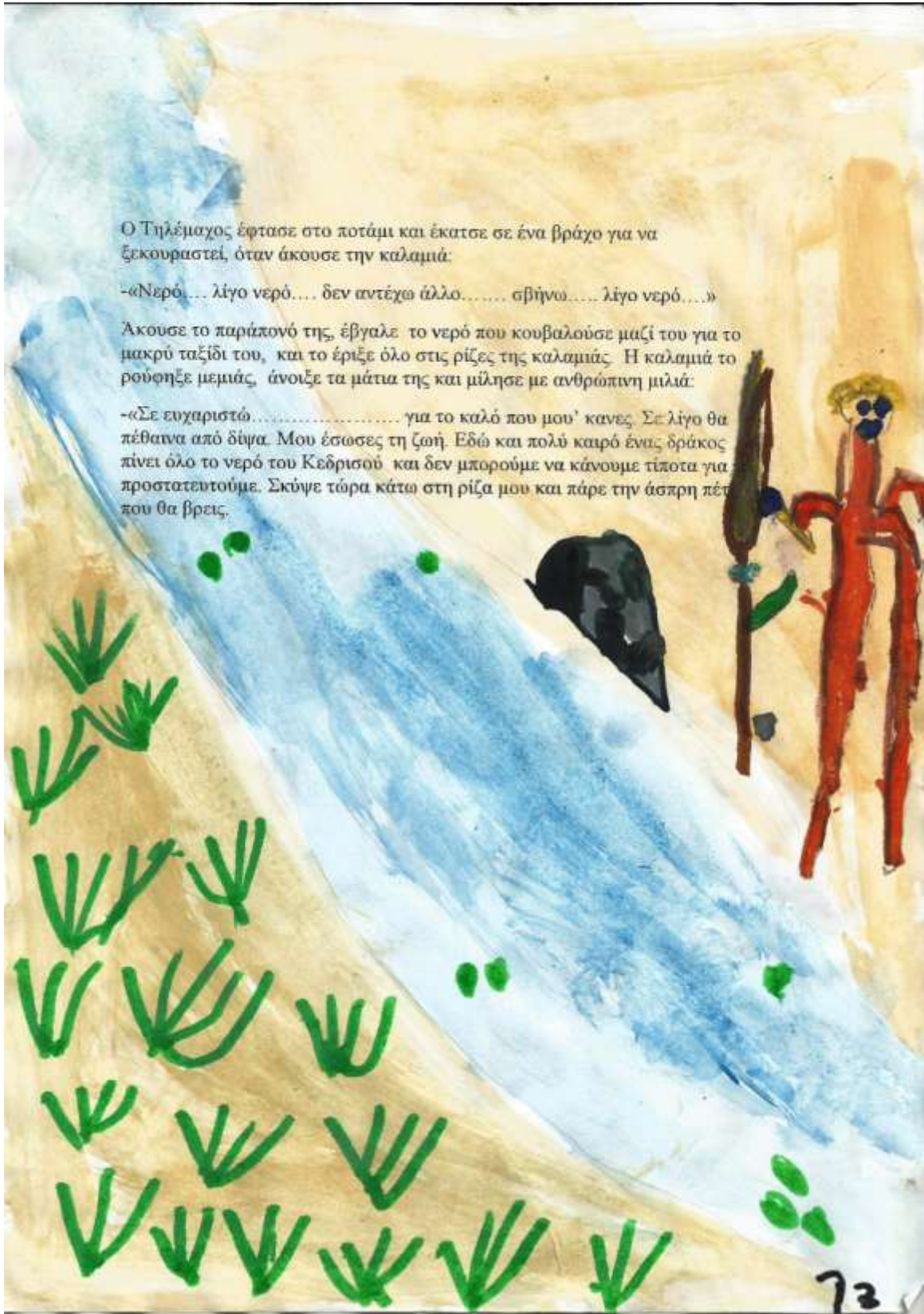
Οι άνθρωποι του χωριού βλέποντας ότι αυτό το κακό δεν μπορούσε να συνεχιστεί πήγαν στον Τηλέμαχο, το δάσκαλο να ζητήσουν συμβουλή.

Ο Τηλέμαχος γνώριζε την κατάσταση, αλλά άκουσε με προσοχή τους συγχωριανούς του. Στο φτωχικό του σπίτι είχε μια βιβλιοθήκη με πολλά βιβλία. Αφού τα συμβουλευτήκε, πήρε την απόφαση να βρει ο ίδιος πού φύλαγε ο δράκος το νερό και να το ελευθερώσει.



Την επόμενη μέρα κιόλας ξεκίνησε. Πήρε μαζί του δυο-τρία βιβλία, έναν χάρτη, λίγο φαγητό και ένα μπουκάλι νερό.

-«Καλή τύχη Τηλέμαχε, να προσέχεις» του ευχήθηκαν οι χωριανοί και τον αποχαιρέτησαν με δάκρυα στα μάτια. Ήξεραν πόσο επικίνδυνο ήταν να τα βάλει κανείς με το δράκο.

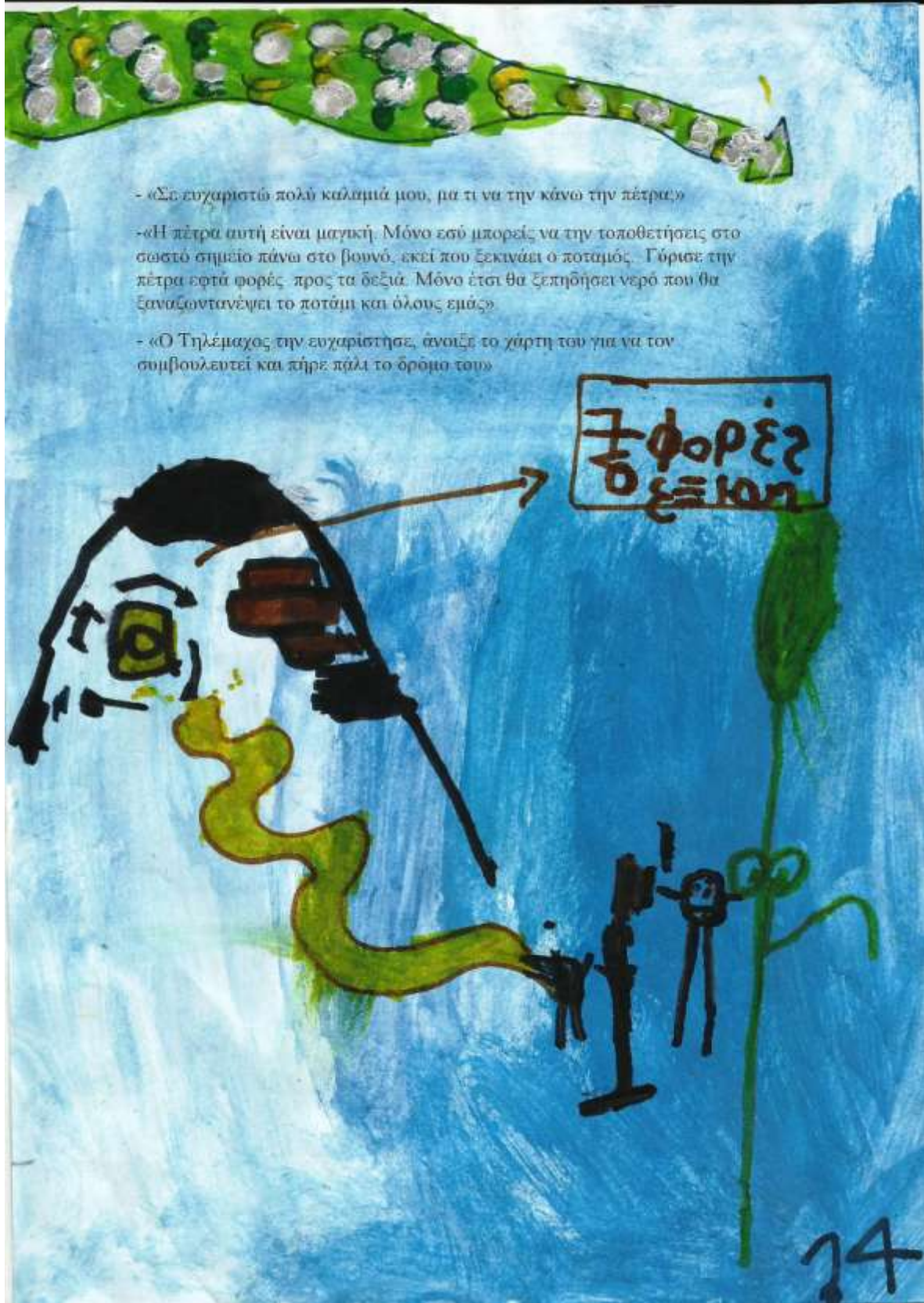
A watercolor illustration of a river scene. A blue river flows from the top left towards the bottom right. On the right bank, a black bird is perched on a rock. Further right, a red, stick-like figure stands holding a long, thin object. The background is a light tan color. In the bottom right corner, the number '73' is written in black.

Ο Τηλέμαχος έφτασε στο ποτάμι και έκατσε σε ένα βράχο για να ξεκουραστεί, όταν άκουσε την καλαμιά:

-«Νερό... λίγο νερό... δεν αντέχω άλλο... σβήνω... λίγο νερό...»

Άκουσε το παράπονό της, έβγαλε το νερό που κουβαλούσε μαζί του για το μακρύ ταξίδι του, και το έριξε όλο στις ρίζες της καλαμιάς. Η καλαμιά το ρούφηξε μεμιάς, άνοιξε τα μάτια της και μίλησε με ανθρώπινη μιλιά:

-«Σε ευχαριστώ..... για το καλό που μου' κανες. Σε λίγο θα πέθαινα από δίψα. Μου έσωσες τη ζωή. Εδώ και πολύ καιρό ένας δράκος πίνει όλο το νερό του Κεδρισού και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για προστατευτούμε. Σκύψε τώρα κάτω στη ρίζα μου και πάρε την άσπρη πέτ που θα βρεις.

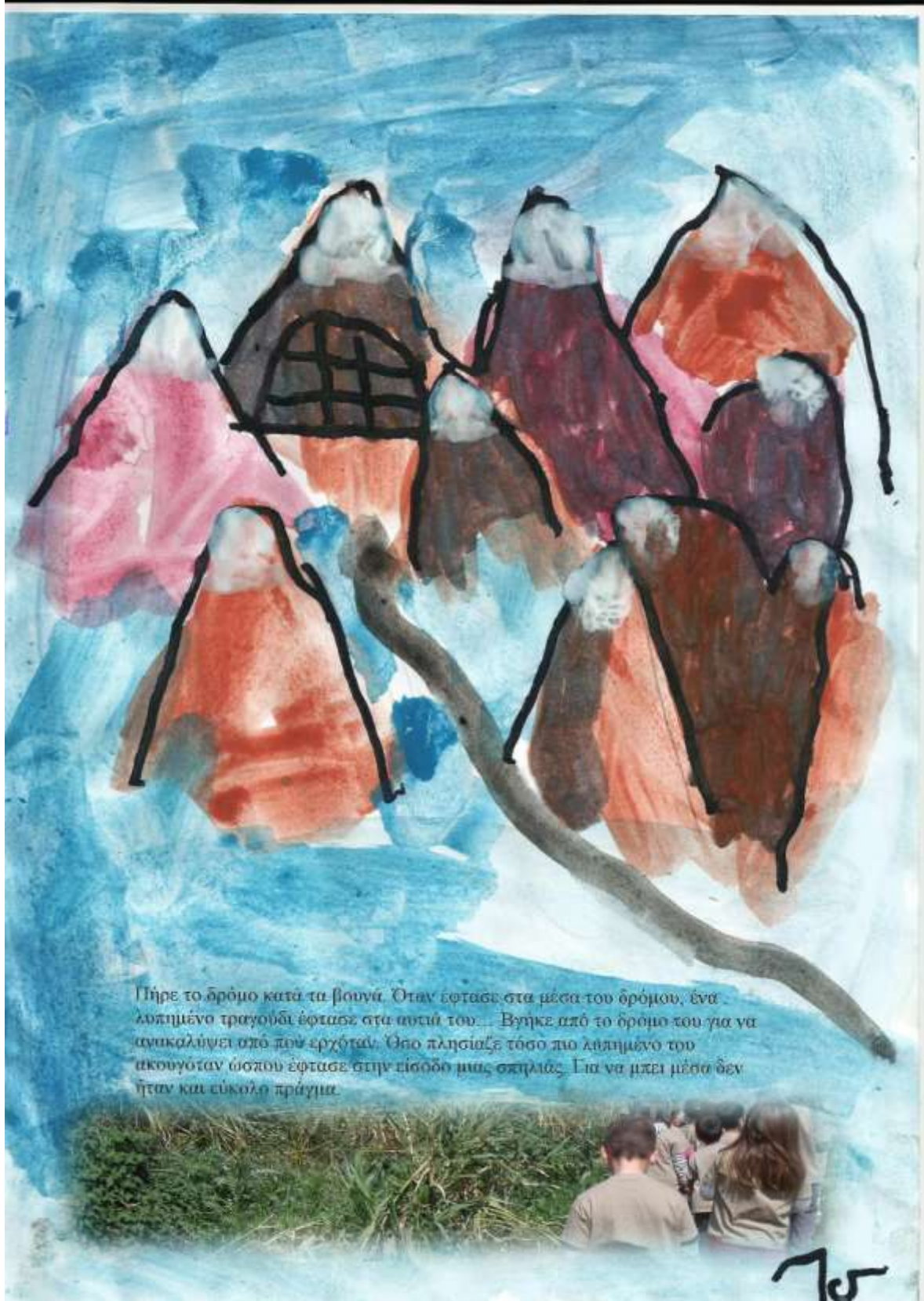


- «Σε ευχαριστώ πολύ καλά μου, μα τι να την κάνω την πέτρα»

-«Η πέτρα αυτή είναι μαγική. Μόνο εσύ μπορείς να την τοποθετήσεις στο σωστό σημείο πάνω στο βουνό, εκεί που ξεκινάει ο ποταμός. Γύρισε την πέτρα επτά φορές, προς τα δεξιά. Μόνο έτσι θα ξεπηδήσει νερό που θα ξαναζωντανέψει το ποτάμι και όλους εμάς»

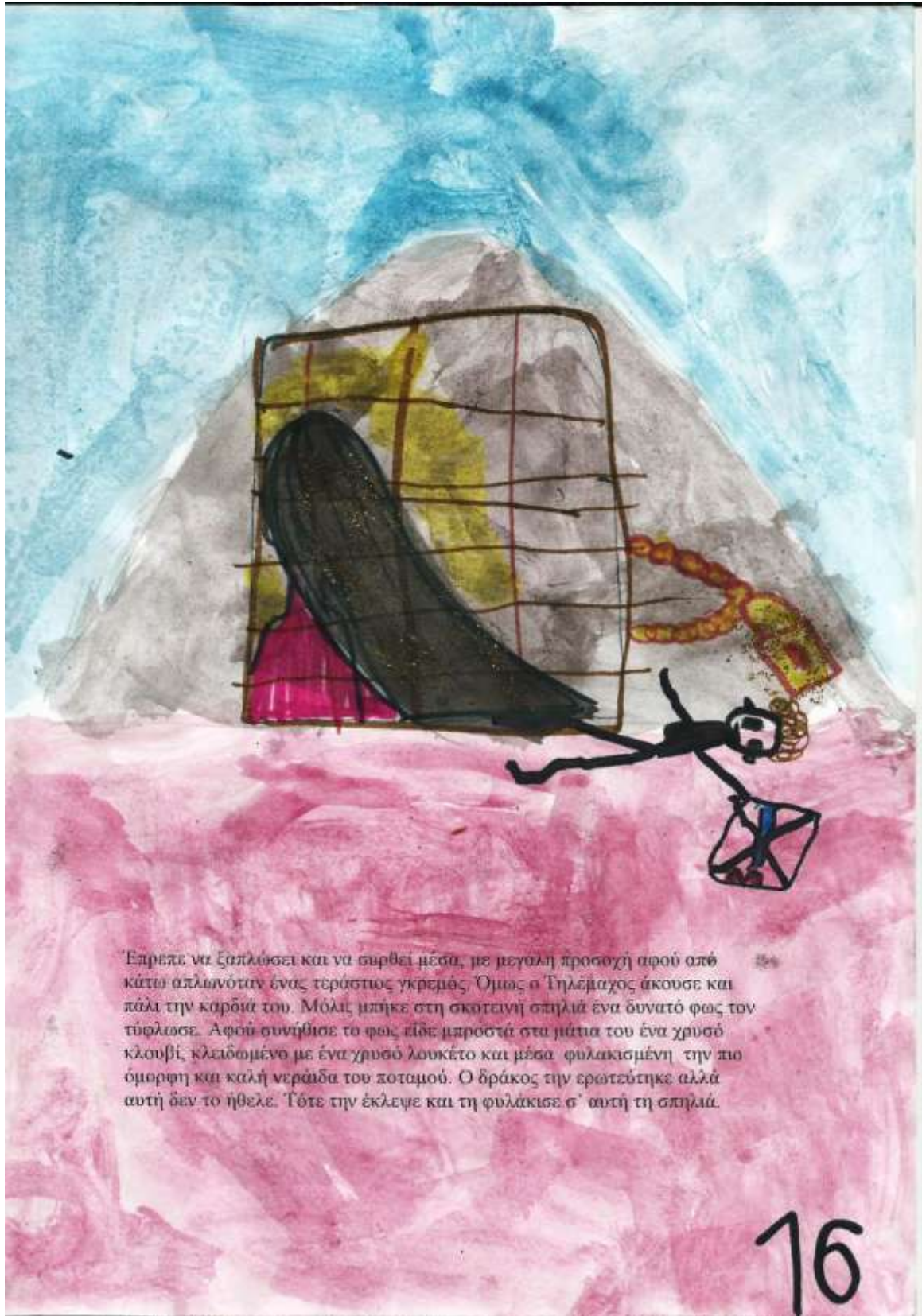
- «Ο Τηλέμαχος την ευχαρίστησε, άνοιξε το χάρτη του για να τον συμβουλευτεί και πήρε πάλι το δρόμο του»

7 φορές
δεξιά

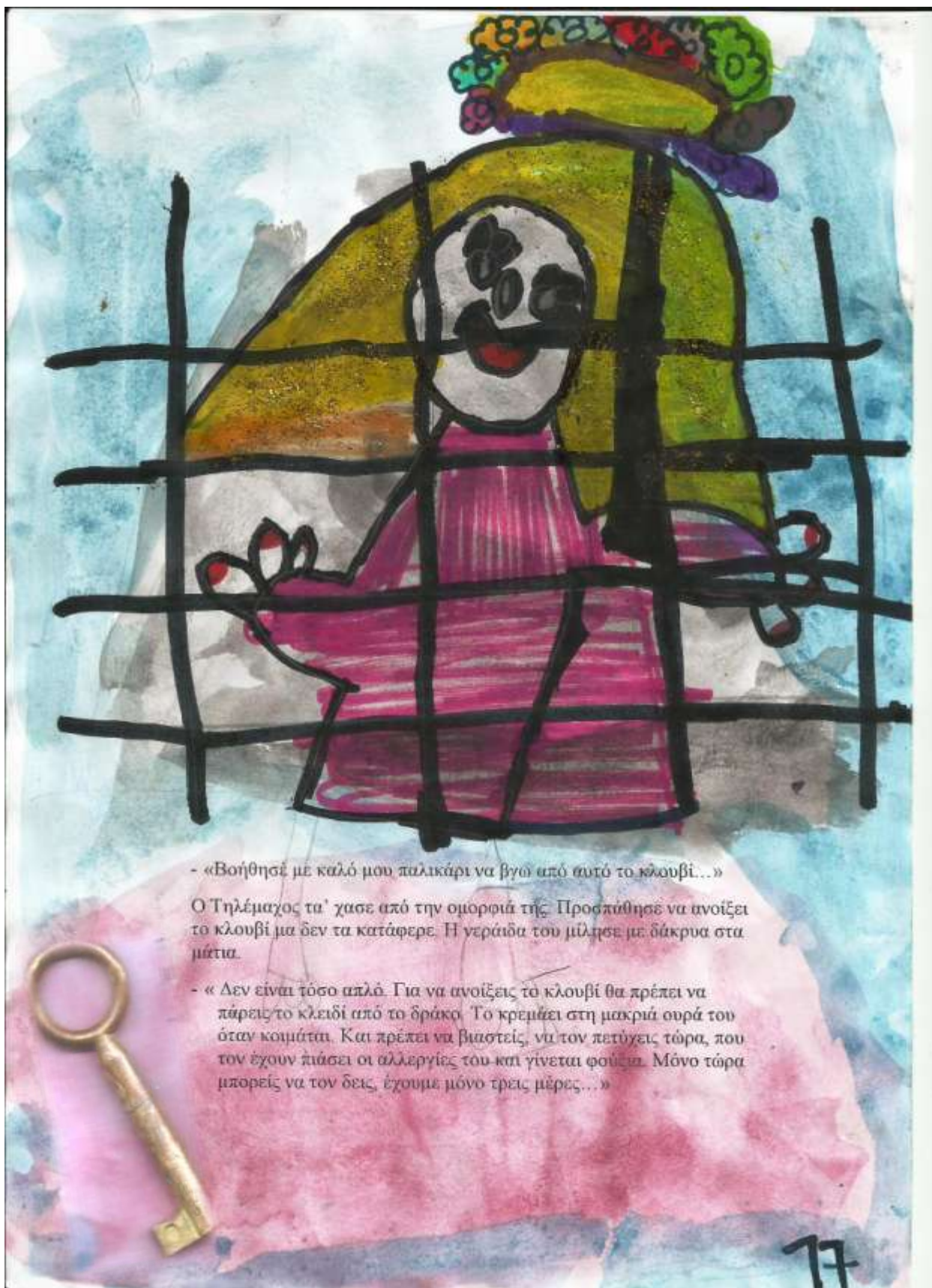


Πήρε το δρόμο κατά τα βουνά. Όταν έφτασε στα μέσα του δρόμου, ένα λυπημένο τραγούδι έφτασε στα αυτιά του... Βγήκε από το δρόμο του για να ανακαλύψει από πού ερχόταν. Όσο πλησίαζε τόσο πιο λυπημένο του ακουγόταν ώσπου έφτασε στην είσοδο μιας σπηλιάς. Για να μπει μέσα δεν ήταν και εύκολο πράγμα.

75



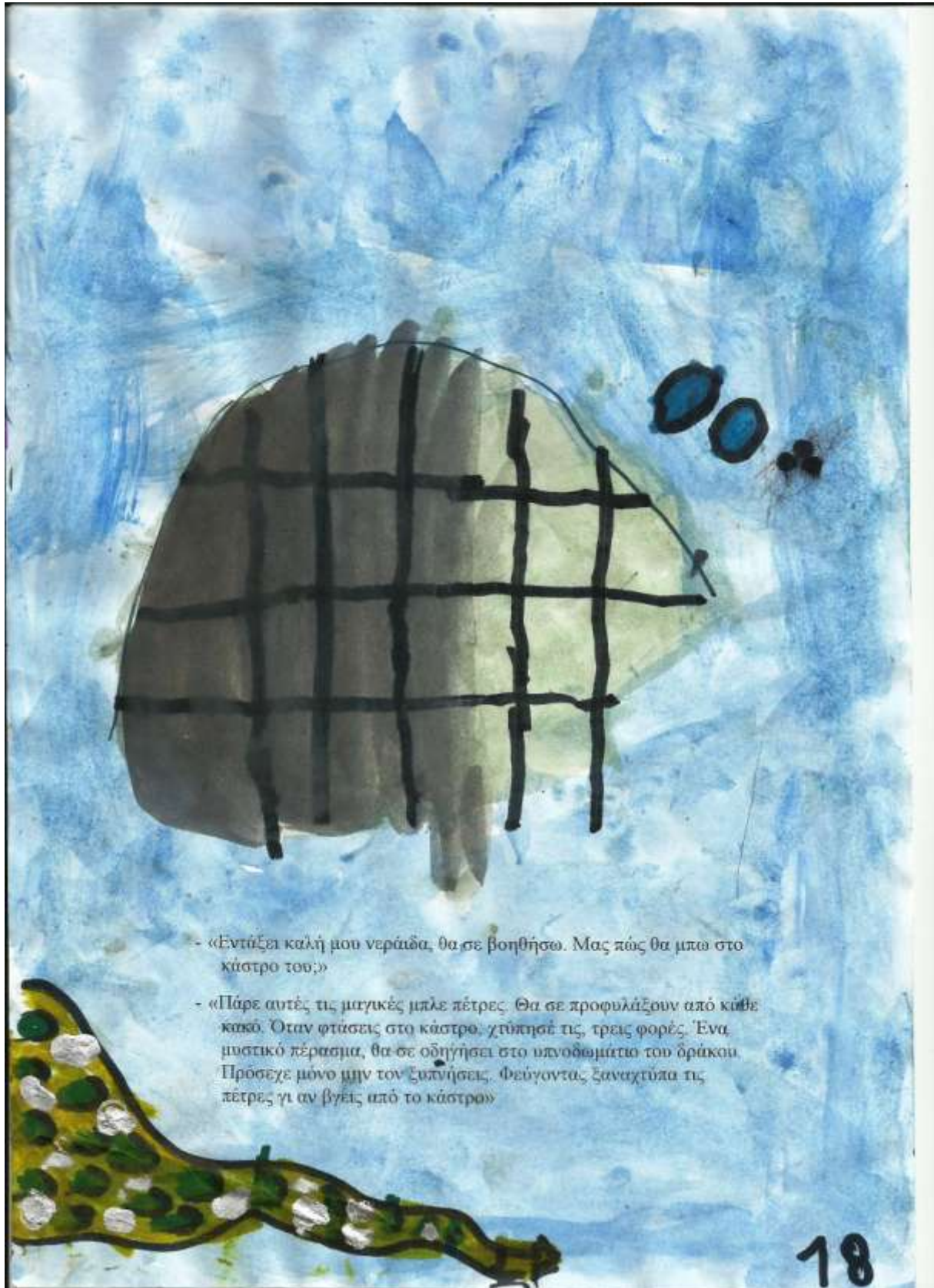
Έπρεπε να ξαπλώσει και να συρθεί μέσα, με μεγάλη προσοχή αφού από κάτω απλωνόταν ένας τεράστιος γκρεμός. Όμως ο Τηλέμαχος άκουσε και πάλι την καρδιά του. Μόλις μπήκε στη σκοτεινή σπηλιά ένα δυνατό φως τον τύφλωσε. Αφού συνήθισε το φως είδε μπροστά στα μάτια του ένα χρυσό κλουβί, κλειδωμένο με ένα χρυσό λουκέτο και μέσα φυλακισμένη την πιο όμορφη και καλή νεράιδα του ποταμού. Ο δράκος την ερωτήθηκε αλλά αυτή δεν το ήθελε. Τότε την έκλεψε και τη φυλάκισε σ' αυτή τη σπηλιά.



- «Βοήθησέ με καλό μου παλικάρι να βγω από αυτό το κλουβί...»

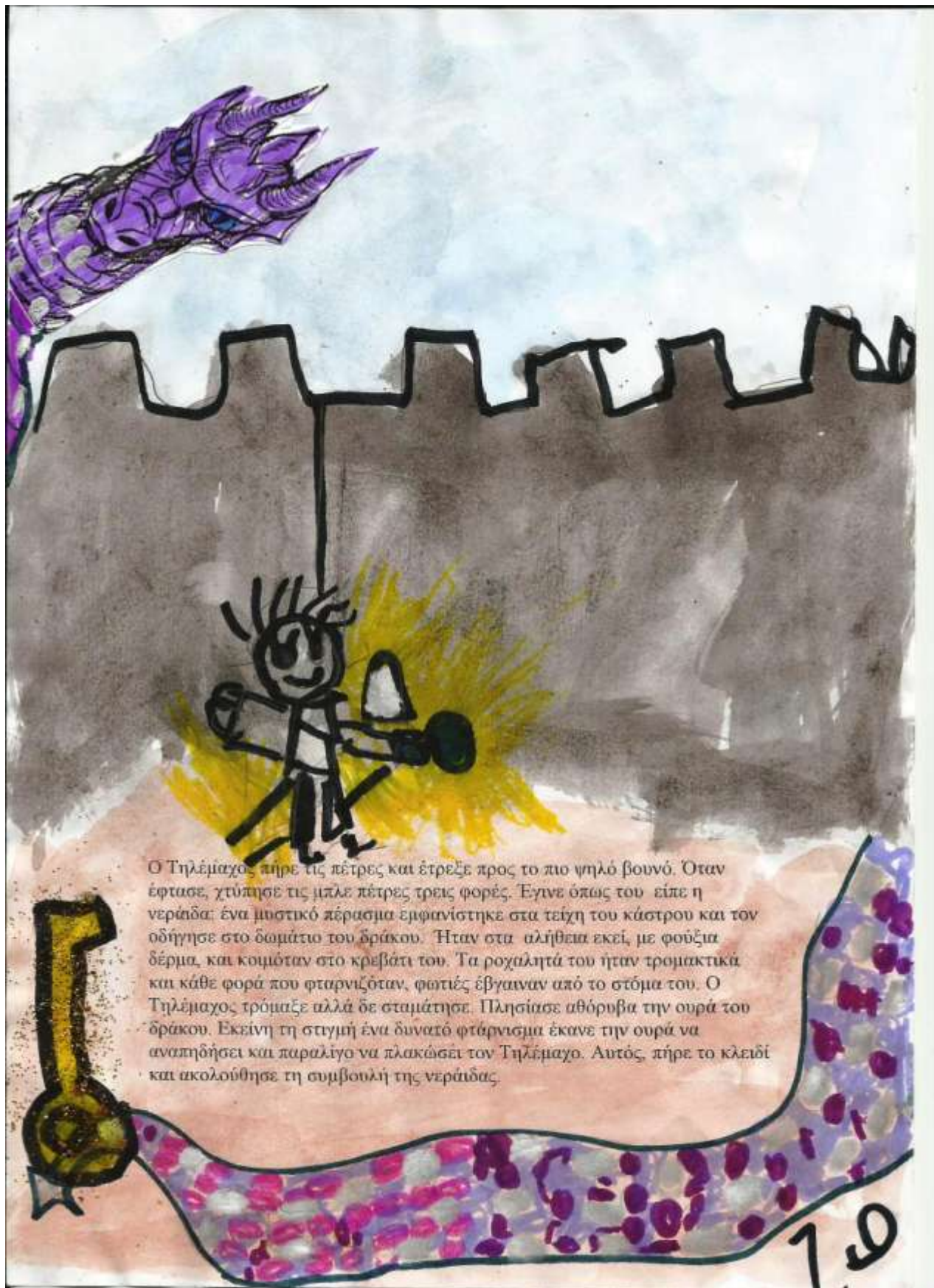
Ο Τηλέμαχος τα' χασε από την ομορφιά της. Προσπάθησέ να ανοίξει το κλουβί μα δεν τα κατάφερε. Η νεράιδα του μίλησε με δάκρυα στα μάτια.

- « Δεν είναι τόσο απλό. Για να ανοίξεις το κλουβί θα πρέπει να πάρεις το κλειδί από το δράκο. Το κρεμάει στη μακριά ουρά του όταν κοιμάται. Και πρέπει να βιαστείς, να τον πετύχεις τώρα, που τον έχουν πιάσει οι αλλεργίες του και γίνεται φούσκα. Μόνο τώρα μπορείς να τον δεις, έχουμε μόνο τρεις μέρες...»



- «Εντάξει καλή μου νεράιδα, θα σε βοηθήσω. Μας πώς θα μπω στο κάστρο του;»

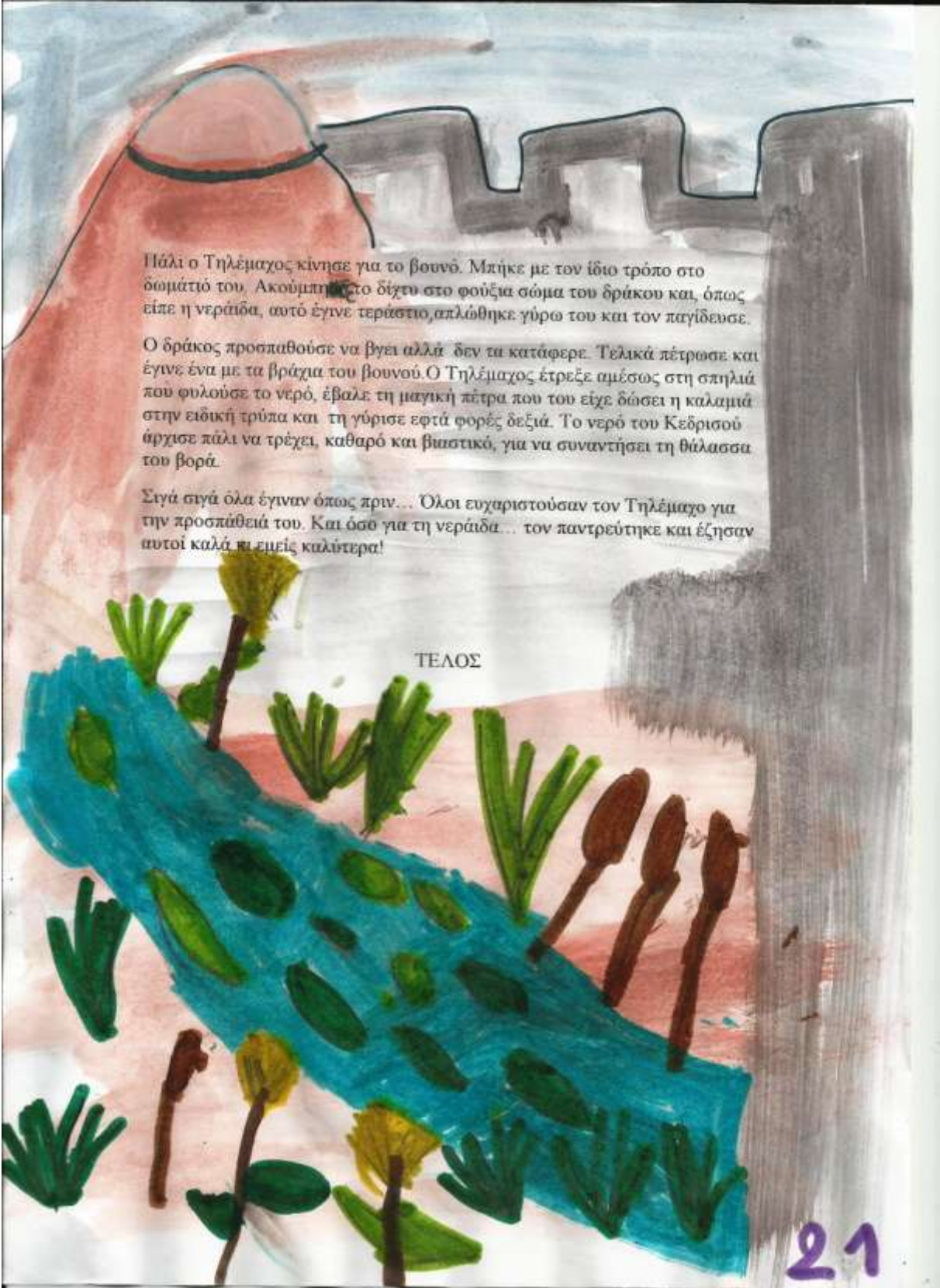
- «Πάρε αυτές τις μαγικές μπλε πέτρες. Θα σε προστατεύουν από κάθε κινδύνο. Όταν φτάσεις στο κάστρο, χτύπησέ τις, τρεις φορές. Ένα μυστικό πέραςμα, θα σε οδηγήσει στο υπνοδωμάτιο του δράκου. Πρόσεχε μόνο μην τον ξυπνήσεις. Φεύγοντας ξαναχτύπα τις πέτρες γι αν βγείς από το κάστρο»



Ο Τηλέμαχος πήρε τις πέτρες και έτρεξε προς το πιο ψηλό βουνό. Όταν έφτασε, χτύπησε τις μπλε πέτρες τρεις φορές. Έγινε όπως του είπε η νεράιδα: ένα μυστικό πέρασμα εμφανίστηκε στα τείχη του κάστρου και τον οδήγησε στο δωμάτιο του δράκου. Ήταν στα αλήθεια εκεί, με φούξια δέρμα, και κοιμόταν στο κρεβάτι του. Τα ροχαλιτά του ήταν τρομακτικά και κάθε φορά που φταρνίζονταν, φωτιές έβγαιναν από το στόμα του. Ο Τηλέμαχος τρόμαξε αλλά δε σταμάτησε. Πλησίασε αθόρυβα την ουρά του δράκου. Εκείνη τη στιγμή ένα δυνατό φτάρνισμα έκανε την ουρά να αναπηδώσει και παραλίγο να πλακώσει τον Τηλέμαχο. Αυτός, πήρε το κλειδί και ακολούθησε τη συμβουλή της νεράιδας.

Όταν έφτασε πίσω στη σπηλιά, η νεράιδα δεν πίστευε στα μάτια της.
«Είσαι ο ήρωάς μου», του είπε και τον αγκάλιασε σφιχτά όταν βγήκε από
το κλουβί. «Για το καλό που μου έκανες, να! Πάρε αυτό το δίχτυ! Είναι
μαγικό. Όταν το δίχτυ ακουμπήσει στο σώμα του δράκου θα γίνει τεραστίο
και θα τον παγιδεύσει. Έτσι θα γλιτώσουμε μια και καλή από αυτόν. Πρέπει
να πας αμέσως, δεν έχουμε γρηγορότερα μέσα.



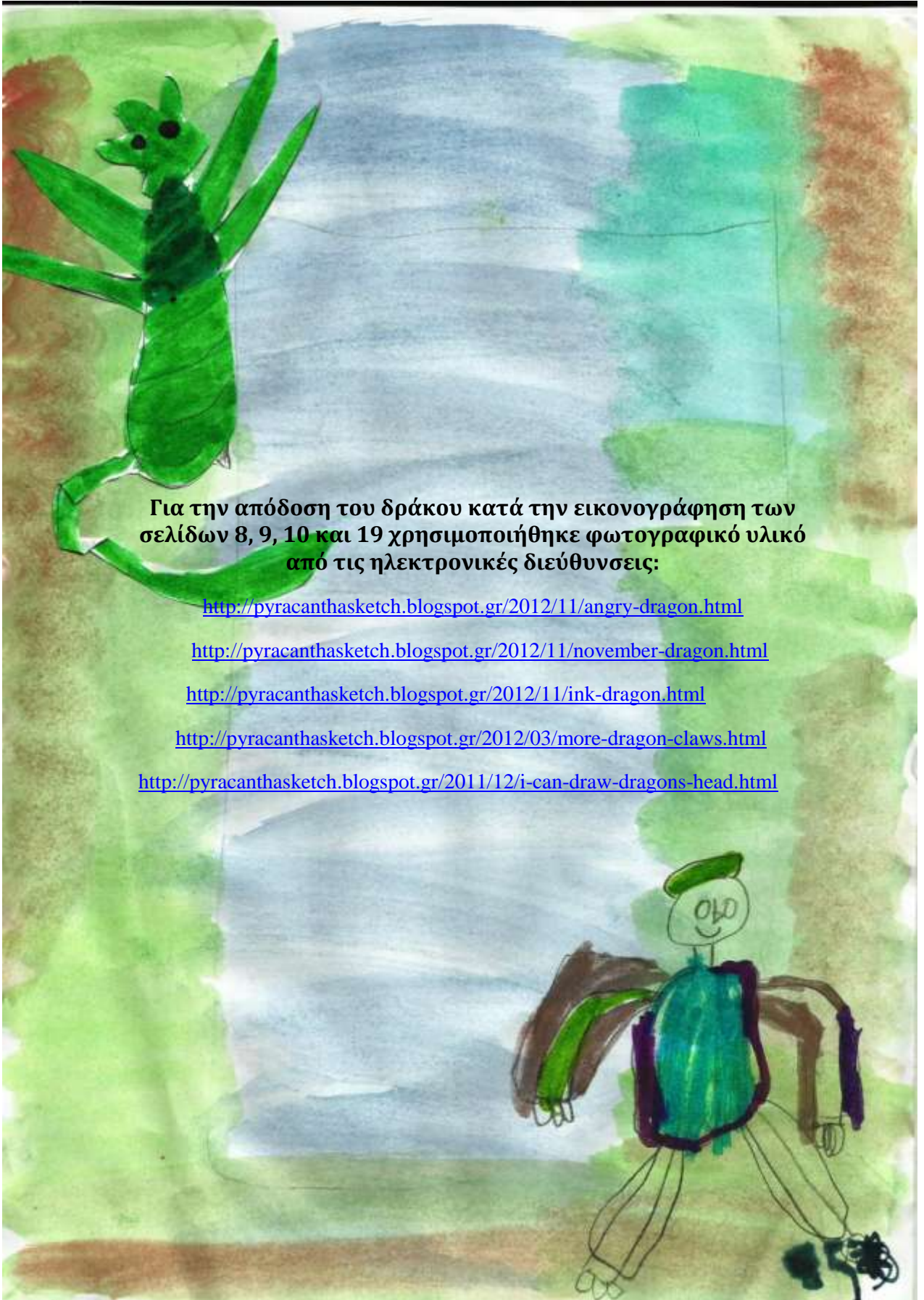


Πάλι ο Τηλέμαχος κίνησε για το βουνό. Μπήκε με τον ίδιο τρόπο στο δωματίό του. Ακούμπησε το δίχτυ στο φούξιμα σώμα του δράκου και, όπως είπε η νεράιδα, αυτό έγινε τεράστιο, απλώθηκε γύρω του και τον παγίδευσε.

Ο δράκος προσπαθούσε να βγει αλλά δεν τα κατάφερε. Τελικά πέτρωσε και έγινε ένα με τα βράχια του βουνού. Ο Τηλέμαχος έτρεξε αμέσως στη σπηλιά που φυλούσε το νερό, έβαλε τη μαγική πέτρα που του είχε δώσει η καλαμιτιά στην ειδική τρύπα και τη γύρισε επτά φορές δεξιά. Το νερό του Κεδρισού άρχισε πάλι να τρέχει, καθαρό και βιαστικό, για να συναντήσει τη θάλασσα του βορά.

Σιγά σιγά όλα έγιναν όπως πριν... Όλοι ευχαριστούσαν τον Τηλέμαχο για την προσπάθειά του. Και όσο για τη νεράιδα... τον παντρεύτηκε και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

ΤΕΛΟΣ



Για την απόδοση του δράκου κατά την εικονογράφηση των σελίδων 8, 9, 10 και 19 χρησιμοποιήθηκε φωτογραφικό υλικό από τις ηλεκτρονικές διεύθυνσεις:

<http://pyracanthasketch.blogspot.gr/2012/11/angry-dragon.html>

<http://pyracanthasketch.blogspot.gr/2012/11/november-dragon.html>

<http://pyracanthasketch.blogspot.gr/2012/11/ink-dragon.html>

<http://pyracanthasketch.blogspot.gr/2012/03/more-dragon-claws.html>

<http://pyracanthasketch.blogspot.gr/2011/12/i-can-draw-dragons-head.html>

«Μια φορά και δυο βατράχια, μέσα σε ένα δάσος κυλούσε ένας όμορφος ποταμός με δροσερά νερά, ο Κεδρισός. Τα νερά του ξεκινούσαν το ταξίδι τους εδώ και πολλά χρόνια από τα ψηλά βουνά των Χανίων.....»

